
TURCZI ISTVÁN

Felforgatókönyv

„akkor befordulunk valami más
körül nem írható homályos térbe”
Tűz Tamás



Mind itt vannak ágyam körül.
Ezer toprongyos, üvöltő démon.
Egyre közelednek, a kezük magasban,
félek, majd szétpattan a halántékom.

Mit akarnak ezek tőlem?! Messze a hold,
nincs segítség, nyitnám a szám, de kuss,
kezükben a fejsze, a háló és a bot
minden, csak nem archaikus.

Támadóim szaggatott lihegése már
nyakszirtemen. Kígyófény-élű üvegen
kiterítve fekszem, s úgy nézem testem
ostorral csíkozott pőréségét, mint egy idegen.

*S a döbbenet, hogy milyen csönd van itt
az utolsó épp-hogy-még-szabad pillanatban;
már emelnek, késő, visszahangzik bennem
pilátus, szupersztár, ecce homo, hittan.*

Mindig történik helyettünk valami.
Fenn a fakereszt, lenn a dühös nyáj van.
A felmenő nap szikrát szór a dombra.
Jön a megbocsátás tájkép alakjában.

Sikoltanék, nem jön hang a számon.
Megrémít a halál úgymond, közelsége.
Villám ver éket vérző öt sebembe.
A befejezésnek soha nem lesz vége.

A súlyos kereszt egyszerre szállni
kezd velem. Ki talán szerencse fia,
annak menekvése a csupasz ég felé
kiadós csoda vagy benevolancia.

Jobb meggyőződése ellenére érzem,
amint karom felemelve valami jelt
adok, hogy megállítsam, ha meg lehet,
e légből kapott, kétes mennybemenetelt,

de elkéstem, már kész van a jelenet:
púdert szed a sminkes, cigi kell, pia,
s míg én álmatag hátul megírom,
ebédelni indul a statisztéria.